

Súd: Okresný súd Trenčín  
Spisová značka: 1T/17/2014  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114010233  
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2014  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Straka  
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2014:3114010233.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v konaní pred senátom zloženým z predsedu senátu JUDr. Milana Straku a prísediacich Jána Reháka a Štefana Blaha na hlavnom pojednávaní v Trenčíne dňa 14.04.2014 takto

### rozhodol:

Obžalovaný  
X. Q., nar. XX.XX.XXXX v W., trvale bytom I., B. XXXX/XX, t.č. v ÚVV Ilava,

je v i n n ý, ž e

dňa 02.10.2013 v čase okolo 14:00 hodiny v Trenčíne na ulici Halalovka XX v bytovom dome na prízemí násilím vtláčil, v tom čase maloletú K. G., narodenú XX.XX.XXXX, do kabínky výťahu a to tak, že po príchode výťahu ako stál za mal. K. G., tejto najprv podržal dvere výťahu otvorené, pričom ju vtisol dovnútra výťahu, kde ju začal hladkať v oblasti členku, snažiac sa jej vyzuť topánku, po čom ho mal. K.G. od seba odstrčila so slovami „čo to robíš“, na čo reagoval slovami „neboj sa“ a ďalej ju rukou hladkal po nohe, postupne smerujúc nahor po stehnách až k jej rozkroku, kde mal. K. G. zakričala o pomoc, na čo sa naľakal a z miesta ušiel preč,

teda

začal konanie, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého sa dopustil v úmysle osobu mladšiu ako 15 rokov iným spôsobom sexuálne zneužiť, avšak k dokonaniu činu nedošlo,

čím spáchal

zločin sexuálne zneužívanie v štádiu pokusu podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona k § 14 odsek 1 Trestného zákona.

Za to sa

odsudzuje

Podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 38 ods. 4 Trestného zákona a § 37 písm. m) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 4 (štyri) mesiace nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. b) Trestného zákona a § 74 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

## o d ô v o d n e n i e :

Z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní súd zistil skutkový stav veci tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti tohoto rozsudku.

Obžalovaný X. Q. (č. I. 270) poprel spáchanie žalovaného skutku. Uviedol, že v žalovaný deň bol doobeda doma u rodičov spoločne s manželkou. Na žiadosť matky v čase asi o 13,45 až 14,00 hod. odišiel s manželkou kupovať vajíčka do predajne Škrupinka. Pred odchodom z domu matka telefonovala s pani G.. Počas rozhovoru mu matka podala slúchadlo a on viedol rozhovor s pani G. asi 10 minút. Potom odovzdal telefón mame, ktorá pokračovala v telefonáte asi ešte 5 minút. V čase odchodu do predajne už bol telefonát skončený. Cesta z domu do predajne trvá asi 10 až 15 minút. Do predajne, v ktorej nakupoval po prvýkrát, mohli prísť okolo 14,00 hod. a zdržali sa v nej len krátko. Po odchode išli do blízkeho baru na kofolu. Po asi 5 minútach išli za kamarátmi bezdomovcami do centra Trenčína pri verejnej WC, kde ich kontrolovali príslušníci mestskej polície. V prítomnosti bezdomovcov boli asi hodinu a pol až do 16,00 hod, kedy ho pri nekrutej plavárni na Sihoti zadržala polícia. S bezdomovcami sa stretávajú každý deň. Počas stretnutia s nimi si odbehol do baru Alžbetka a do Prioru, kde bol kupovať víno, hoci nemal peniaze. V oboch prípadoch sa vzdialil asi na 5 minút.

Dodal, že v inkriminovaný čas nebol na sídlisku Juh a poškodenú vidí po prvýkrát. V deň, keď sa mal skutok stať, mal pri sebe mobil písaný na jeho meno, na ktorý mu v ten deň volala jeho matka. Pri presúvaní sa po Trenčíne nepoužíva MHD. Manželské spolužitie označil po všetkých stránkach za bezproblémové.

Poškodená V. F., matka poškodenej maloletej S. F. (č. I. 270), vypovedala, že v žalovaný deň jej dcéra v čase o 13,57 hod. s plačom volala, že ju neznámy pán sotil do výťahu a ohmatkával, na čo ho odsotila. Útočníka opísala ako nižšieho muža s okuliarmi v rifllovej bunde. Dcéru označila za bezproblémovú. Autobusová zastávka generála Svobodu - otoč na sídlisku Juh je asi 200 metrov od činžiaku, do 5 minút bežnej chôdze.

Poškodená S. F. (č. I. 270) uviedla, že z osôb prítomných v pojednávacej miestnosti okrem iného pozná aj obžalovaného. Opísala, že v žalovaný deň po skončení vyučovania o 13,25 hod. išla na obed, ktorý trval asi 10 minút. Následne okolo 13,45 hod. nastúpila na autobus č. 22 alebo 8, v ktorom si obžalovaného nevšimla. V čase okolo 14,00 hod. vystúpila na zastávke generála Svobodu - otoč, pričom cestou k činžiaku, ktorá trvá asi 3 minúty, si všimla neznámeho muža so strniskom a dioptrickými priesvitnými okuliarmi a asi aj so šiltovkou. Tomuto otvorila dvere do vchodu a privolala výťah. Pri vchádzaní do výťahu, ktorý má rozmery 1m x 1m, ju tento muž slabo strčil do chrbta smerom do výťahu. Muž si vo dverách výťahu kľakol, chytil jej pravú nohu a začal vyzúvať topánku. Následne jej začal hladkať členok. Na jej slová čo to robí odpovedal, aby sa nebála, až prešiel k časti medzi stehnami, ktorej sa dotkol. Poškodená na to skríkla a odstrčila ho. Muž sa naľakal a ušiel, kam ale nesledovala. Z výťahu utekala do bytu, odkiaľ asi o 14,00 hod. volala mame.

Svedkyňa Q. Q., manželka obžalovaného (č. I. 270), potvrdila, že spolu s obžalovaným boli doma do 13,30 hod., kedy odišli spoločne s obžalovaným po vajíčka do predajne Škrupinka. Pred odchodom z domu volala pani G., s ktorou sa rozprávala jej svokra. Počas rozhovoru svokra odovzdala slúchadlo obžalovanému, ktorý pokračoval v rozhovore pár minút a následne ho vrátil späť svokre, ktorá telefonovala už len pár minút. Po ukončení telefonátu odišli do Škrupinky. Po odchode z predajne sa zastavili v krčme na pivo a cigarety. Nasledovalo stretnutie s bezdomovcami pri verejných WC v centre Trenčína, počas ktorého si obžalovaný odskočil na WC. Na tomto mieste neboli kontrolovaní mestskou políciou. Z centra všetci odišli pri Kolibu, kde sa rozprávali a pili víno. Počas toho asi o 15,30 hod. volala svokre a o 15,50 hod. prišla za nimi polícia. Vždy, aj v žalovaný deň, chodia s obžalovaným spoločne. V inkriminovaný deň mala u seba mobil iba ona. Manželstvo s obžalovaným označila za uspokojivé. Poprela, že by ju obžalovaný nahováral na výpoveď. V Trenčíne nepoužívajú hromadnú verejnú dopravu. Nevedela vysvetliť podľa čoho vie, že po vajíčka išli o 13,30 hod.

Z výpovede svedkyne Q. Q., adoptívna matka obžalovaného (č. I. 270), vyplynulo, že v čase medzi 13,00 hod. až 14,00 hod. jej volala bývala kolegyňa pani G.. Hovor trval aj hodinu, počas ktorého sa s pani G. rozprával aj obžalovaný. Po ukončení hovoru obžalovaným už ona nepokračovala v telefonáte, ale dala obžalovanému peniaze na vajíčka. Na predmetný telefonát si spomenula v súvislosti s pokladničným dokladom. Spomenula, že v žalovaný deň v čase okolo 15,30 hod. volala neveste, ktorá asi o 16,00 hod prišla s plačom, že polícia zadržala obžalovaného. Pri návšteve syna v base s ním komunikovali cez telefón. Počula čo hovorila nevesta, ale už nie čo hovoril syn. Potvrdila, že syn s nevestou chodievali vždy spolu a v rámci Trenčína nepoužívajú dopravu. Ich spolužitie je podľa jej názoru dobré.

Podľa svedka U. Q., otca obžalovaného (č. I. 69 až 72), v žalovaný deň jeho manželka odovzdala 10 € obžalovanému, ktorý s jeho manželkou v čase cca o 13,20 hod. odišli na nákup vajíčok. Odvedy ho nevidel. Pri návšteve syna vo väzbe nepočul, že by tento nahováral nevestu ako má vypovedať.

Svedok potvrdil, že v predmetný deň jeho manželka telefonovala s pani G.. Rozhovor sa uskutočnil asi o 15,00 hod. Do rozhovoru sa zapojil aj obžalovaný, ktorý prisľúbil pani G., že ju príde navštíviť. Podľa svedkyne A. G., bývalej kolegyne matky obžalovaného (č. I. 207), telefonát s obžalovaným, v ktorom sa jej spýtal či môže prísť na návštevu, prebehol v žalovaný deň. V ďalšej časti výpovede sa už ale zmienila, že tomu tak bolo asi pred 2-3 týždňami v poobedňajších hodinách. Nakoniec musela priznať, že nevie, kedy telefonovala s obžalovaným, pričom po uvedenom telefonáte už nemala rozhovor s obžalovaným. Ako s prvou telefonovala s matkou obžalovaného, potom s obžalovaným a na konci opäť s matkou obžalovaného. Telefonáty s matkou obžalovaného bývali dlhšie, aj hodiny, pričom si telefonovali asi raz za dva týždne, hlavne poobede.

Svedkyňa O. J., predavačka v predajni Škrupinka (č. I. 270), vypovedala, že obžalovaného nepozná a nevie, či ho niekedy videla. Pripustila, že mohol byť asi jeden raz v predajni v doprovide 2 žien, nevie ale kedy. V predajni majú iba jednu pokladňu. Tá istá pokladňa je tam po cele 3 roky čo tam pracuje. Na pokladni v predajni bol čas posunutý asi o 19 minút dopredu, o čom nemala vedomosť. Pokladňa bola naposledy pred skutkom nastavovaná v decembri 2012. Do času pokladne nezasahovala, ani pred decembrom 2012 ani potom, robí tak len technik. Dodala, že asi 4 metre od predajne je zastávka SAD Trenčín v smere na stanicu.

Po upozornení obhajcu na rozpor s jej výpoveďou z prípravného konania zo dňa 12.11.2013 z č. I. 73 až 76 v časti, kde uvádzala, že obžalovaný bol v predajni asi dva krát, ale nevie kedy, vysvetlila, že meno obžalovaného zapísali policajti s tým, že zotrvala na výpovedi z hlavného pojednávania.

Ku skutku bol vypočutý aj svedok U. F., príslušník ZVJS v ÚVV Ilava (č. I. 207), ktorý uviedol, že bol prítomný pri prvej návšteve obžalovaného jeho manželkou a rodičmi, ktorá sa uskutočnila dňa 18.10.2013 v čase medzi 10,00 hod. až 11,00 hod. Pretože prechádzal medzi stranou obžalovaného a stranou návštevy mohol a aj počul ako obžalovaný navádza manželku, že boli stále spolu až do 14,00 hod. a že boli nakupovať vajíčka.

Z výpovede svedkyne G. Q. (č. I. 49 až 52) súd zistil, že minulý školský rok videla obžalovaného v kultúrnom stredisku Hviezda medzi deťmi vo veku 5 až 9 rokov, prevažne dievčatami, na čo upozornila aj vrátnika Z.. Opätovne stretla obžalovaného v budove ZÚŠ v Trenčíne na druhom poschodí. Obžalovaného videla v priestoroch školy aj v septembri 2013, kedy ho vrátnik, p. Z. vykázal zo vstupných priestorov školy.

Svedok Q. Z. (č. I. 300), ktorý pracuje ako vrátnik v Základnej umeleckej škole Karola Pádivého v Trenčíne, označil obžalovaného ako osobu, ktorá presne neurčeného dňa prešla cez vrátnicu školy s tým, že ide do knižnice. Keď mu oznámil, že tu knižnica nie je, obžalovaný rýchlo odišiel z miesta. Udalosť sa odohrala v čase medzi 11,00 hod až 15,00 hod, kedy má svedok pracovnú dobu. Obžalovaný mal na sebe oblečenú riffovú bundu. Tiež si spomenul, že v minulosti, keď pracoval ako údržbár vo Hviezde v Trenčíne, videl tam obžalovaného.

Svedok X. Q. (č. I. 300), kamarát obžalovaného, ktorý žije ako bezdomovec, nevedel ku skutku nič podstatné uviesť, nakoľko si na žalovaný deň nepamätá. Ozrejmil ale, že sa s obžalovaným stretával buď

jeden krát do týždňa alebo každý deň. Sedávali v meste Pod Brezinou alebo pri plavárni, kde popíjali. Obžalovaný spravidla chodieval so svojou ženou.

Z výpovede svedkyne Q. Q. (č. I. 300), kamarátky obžalovaného, ktorá žije ako bezdomovec, vyplynulo, že obžalovaný za nimi chodieval s manželkou skoro každý deň, a spravidla doobeda, kedy s nimi ostávali už celý deň. Naposledy sa stretli s obžalovaným a jeho manželkou pri plavárni pri Kolibe, kde popíjali. Malo sa tak stať v deň, keď ho zadržala polícia, čo vie od ženy obžalovaného, v doobedňajších hodinách, t. j. v čase, keď decká chodia zo školy, asi o 14,30 hod., od kedy bol s nimi celý čas. Doobeda pre ňu znamená do 13,00 hod. V ten deň mal obžalovaný mobil pri sebe, lebo si z neho púšťal pesničky.

K svojej osobe uviedla, že za deň vypije 3-4 fľaše alkoholu. Piť začínajú už od rána, od 8,00 hod, resp. 9,00 hod. až do 22,00 hod.

K jej výpovedi treba dodať, že často zdôrazňovala, že si udalosti už nepamätá.

Svedok X. V. (č. I. 300), kamarát obžalovaného, ktorý žije ako bezdomovec, popísal, že s obžalovaným sa stretával každý deň, minimálne ale jeden krát do týždňa. Naposledy sa s ním stretol v deň zadržania políciou, o čom sa dozvedel od manželky, s ktorou vždy obžalovaný chodil za nimi. V žalovaný deň sa stretli v čase od 9,30 hod. do 10,00 hod. na stanici v Trenčíne, odkiaľ odišli asi o 11,00 hod. do centra mesta pýtať peniaze, počas čoho neboli stále s obžalovaným. Z centra mesta sa následne presunuli k plavárni, kde zotrvali do 14,00 hod., čo však nevie presne. V tom čase, keď spali, obžalovaný od nich odbehol asi na 30 minút. Pri návrate doniesol 10 €, za ktoré nakúpili víno. V predmetný deň vypili asi 5 fliaš.

Vodič SAD Trenčín, svedok V. E. (č. I. 314), si nespomína, že by videl v žalovaný deň obžalovaného v autobuse, aj preto, že autobusy umožňujú nastupovanie aj inými dverami ako sú dvere pri vodičovi. V smere jazdy autobusu na sídlisko Juh v Trenčíne vedie autobusy č. 8 a č. 28, a to od zastávky od Gymnázium, cez zastávky Poisťovňa, Soblahovská, Pod Cintorínom, Pod Juhom, Juh Rázcestie a trasa končí na zastávke Juh- Otoč. Cesta trvá asi 12 minút. V opačnom smere jazdí na autobusoch č. 3 a č. 11 a prechádza cez zastávky Pod Juhom, Smažienka, Fakultná Nemocnica, Poštová banka až zastávka pri Gymnázium. Pri odchode o 14,10 hod. je na zastávke pri Poštovej banke asi o 14,20 hod. v závislosti od hustoty premávky, teda v centre je do 10 minút. Poznamenal, že v autobusoch nie sú kamerové systémy.

Ďalší vodič SADS Trenčín, svedok J. W. (č. I. 314), si na obžalovaného nepamätal a ani na to, aké linky autobusov jazdil v žalovaný deň.

Podľa znaleckého posudku vypracovaného KEÚ PZ v Bratislave (č. I. 100 až 102 a č. I. 235) bol na nohaviciach (legínach) predložených maloletou poškodenou (zápisnica o vydaní veci na č. I. 89), v mieste rozkroku, t.j. horného zošitia až do vzdialenosti asi 10 cm smerom k oblasti stehien popri švoch, zaistený mužský biologický materiál, ktorý neumožňoval jeho presnú analýzu a identifikáciu.

Súdna znalkyňa PhDr. A. E., znalkyňa z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí, vo svojom znaleckom posudku (č. I. 105 až 128) dospela k záveru o nenarušenej všeobecnej a špecifickej hodnovernosti poškodenej maloletej S. F., ktorej intelektové a pamäťové schopnosti sú plne zachované, a ktorá nemá sklony konfabulovať a jej úsudok nie je vedome skreslený, pričom i s časovým odstupom dokázala autenticky opísať udalosti tvoriace predmet vyšetrovania. Žalovaný skutok vyhodnotila ako závažný skutok na osobnostnú integritu maloletého dievčaťa, ktorý ju ale psychicky nezranil.

Zo záverov znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo, odvetvie psychiatria vypracovaného na obžalovaného (č. I. 150 až 158) súd zistil, že obžalovaný v čase skutku ani v minulosti netrpel žiadnou duševnou chorobou. Jedná sa u neho o disocálnu poruchu osobnosti, ktorá je infantilná, nezrelá, vrátane nezrelej hypersexuálnej, bisexuálne na mladistvé objekty zameranej sexuality. Schopnosť obžalovaného, ktorý je schopný chápať zmysel trestného konania, rozpoznať závažnosť svojho konania a schopnosť ovládať svoje konanie nebola narušená. Pre jeho nebezpečnosť pre spoločnosť zo psychiatrického hľadiska odporučili u neho nariadiť ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou a nariadené ambulantné sexuologické liečenie zmeniť na ústavnú formu.

Pri rekognícii osoby vykonanej dňa 3.10.2013 (č. I. 42 až 48) maloletá poškodená opoznala obžalovaného ako útočníka a páchatel'a žalovaného skutku.

Ohliadkou miesta činu na adrese Halalovka č. XX, Trenčín dňa 2.10.2013 (č. I. 84 až 85) neboli zaistené žiadne stopy.

Podľa pokladničného dokladu zo dňa 2.10.2013 (č. I. 161) bol nákup vajíčok realizovaný o 13.43:19 hod. v predajni na adrese Hasičská 10, Trenčín, prezyvaná Škrupinka.

Poškodená maloletá S. F. bola podľa správy ZŠ sv. U.-W. v Trenčíne (č. I. 164) hodnotená ako bezproblémová žiačka.

Podľa správy Psychiatrickej nemocnice Veľké Zálužie zo dňa 30.12.2013 (č. I. 166) bol obžalovaný dňa 16.11.2012 prijatý na výkon ochranej ústavnej sexuologickej liečby, z ktorej bol prepustený dňa 28.6.2012 jej zmenou na ambulantnú formu.

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 16.2.1996 sp. zn. 3T 2/1996 (č. I. 186 až 196) bol obžalovaný okrem iného právoplatne uznaný za vinného aj z trestného činu pokusu pohlavného zneužívania podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona: § 242 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil tak, že dňa 24.10.1995 medzi 16.30 hod. až 17.00 hod. v chodbe domu č. 22 na Rázusovej ulici v Trenčíne oslovil mal. Z. M. nar. 15.09.1989, hoci vedel, že maloletá nemá 15 rokov, bytom Trenčín, Rázusova 22, ktorej ukazoval pornografický časopis v úmysle zlákať maloletú do pivnice a pohlavne sa ukojiť, maloletá však začala utekať na 1. Poschodie, kde býva, obžalovaný ju prenasledoval, ale keď začala zvoniť na dvere, naľakal sa a ušiel. Z odôvodnenia rozsudku súd tiež zistil, že zo znaleckého posudku znalcov z odboru zdravotníctva - psychiatrie, že obžalovaný Q. v čase páchania prejednávanych skutkov netrpel žiadnou duševnou chorobou v zmysle choromyselnosti a jeho rozpoznávacie ani ovládacie schopnosti neboli forenzne významným spôsobom ovplyvnené. Nebezpečnosť svojho konania pre spoločnosť vedel v plnej miere rozpoznať a aj v plnej miere ovládať. V súčasnosti je schopný v plnom rozsahu chápať zmysel trestného konania. Znalcov nič neopravňuje domnievať sa, že by obžalovaný trpel závislosťou od alkoholu alebo iných toxických látok. V čase páchania inkriminovaných skutkov sa u obžalovaného nejednalo o sexuálnu úchylku v pravom slova zmysle, ale išlo u neho o zvýšenie sexuálneho pudu- hypersexualitu. Pri chronickej sexuálnej frustrácii v rámci „šestonedelia“ manželky, na báze psychosexuálnej infantilility, predstavovalo vyhľadávanie detských resp. nejakých handicapovaných sexuálnych objektov substitučnú sexuálnu aktivitu. Hypersexualita pri psychosexuálnom infantilizme môže objektívne predstavovať významné spoločenské nebezpečenstvo, ktoré by bolo možné eliminovať práve sexuologickým liečením, ktoré by mohlo nadmerný sexuálny pud obžalovaného tmiť. Znalci preto doporučili súdu nariadiť obžalovanému ochranné ústavné sexuologické liečenie.

Zo správy spoločnosti Slovak Telekom, a.s. zo dňa 24.2.2014 (č. I.259 až 260) vyplynulo, že dňa 2.10.2013 o 13.50:40 hod. bol z telefónneho čísla 0XXXXXXX vedeneho na osobu pán P. G. započatý telefonický hovor, ktorý trval 3187 sekúnd, t.j. 53 minút a 7 sekúnd. Z ďalšej správy zo dňa 21.3.2014 (č. I. 295 až 296) bolo zistené, že mobil obžalovaného číslo XXXX XXX XXX v žalovaný deň o 14:17:13 hod. registrovali v centre Trenčína.

Zo správy spoločnosti SLOVENSKÁ AUTOBUSOVÁ DOPRAVA TRENČÍN, a.s. ( SAD Trenčín, a.s. ) zo dňa 24.2.2014 (č. I. 261) bolo zistené, že dňa 2.10.2013 v čase od 13,00 hod do 14,00 hod. boli zo zastávky Trenčín - Gymnázium do zastávky Trenčín -Generála Svobodu realizované tieto linky : linka MHD č. 1, odchod o 13,01 hod, príchod 13,13 hod, ktorej vodičom bol P. J., linka MHD č. 1, odchod o 13,31 hod, príchod o 13,43 hod, ktorej vodičom bol U. Z., linka MHD č. 8, odchod o 13.14 hod, príchod o 13,25 hod, ktorej vodičom bol V. P., linka MHD č. 8, odchod o 13,34 príchod o 13,55 hod, ktorej vodičom bol V. E., linka MHD č. 15, odchod o 13,32 hod, príchod o 13,45 hod, ktorej vodičom bol B. S., linka MHD č. 22, odchod o 13,41 hod, príchod o 13,53 hod, ktorej vodičom bol J. W. a zo zastávky Trenčín - Električná do zastávky Trenčín - Generála Svobodu tieto linky : linka MHD č. 21, odchod o 13,39 hod, príchod o 13,47 hod, ktorej vodičom bol Q. O.

Z doplňujúcej správy zo dňa 25.3.2014 (č. I. 298) vyplynulo, že dňa 02.10.2013 v čase od 14,00 hod do 15,00 hod. boli zo zastávky Trenčín - Generála Svobodu do zastávky Trenčín -Branického realizované tieto linky : linka MHD č. 1, odchod o 14,00 hod, príchod o 14,14 hod, ktorej vodičom bol Ladislav Sedláček, linka MHD č. 1, odchod o 14,30 hod, príchod o 14,44 hod, ktorej vodičom bol V. P., linka MHD č. 3, odchod o 14,10 hod, príchod o 14,22 hod, ktorej vodičom bol V. E., linka MHD č. 8, odchod o 14.15 hod, príchod o 14,27 hod, ktorej vodičom bol Y. P., linka MHD č. 8, odchod o 14,25 hod, príchod i 14,37

hod, ktorej vodičom bol U. O., linka MHD č. 8, odchod o 14,45 hod, príchod o 14,57 hod, ktorej vodičkou bola U. Q., linka MHD č. 15, odchod o 14,52, príchod o 15,04 hod, ktorej vodičom bol B. S., linka MHD č. 19, odchod o 15,00 hod, príchod o 15,11 hod, ktorej vodičom bol Y. B., linka MHD č. 22, odchod o 14,05 hod, príchod o 14,19 hod, ktorej vodičom bol U. Z. a zo zastávky Trenčín - Generála Svobodu do zastávky Trenčín - Električná tieto linky : linka MHD č. 21, odchod o 14,18 hod, príchod o 14,28 hod, ktorej vodičom bol I. Q..

Mestská polícia Trenčín v správe zo dňa 18.3.2014 (č. I. 288) súdu oznámila, že dňa 2.10.2013 v čase medzi od 12,00 hod do 16,00 hod. nevykonala žiadny služobný zákrok alebo kontrolu osôb v oblasti mestských verejných toaliet ani v ich blízkosti. Záznamy z kamerového systému Mesta Trenčín z jeho centra, okolia predajne Billa, vrátane predajných priestorov, a kaviarne Alžbetka zo dňa 2.10.2013 v čase od 2,00 hod do 16,00 hod. nie sú archivované.

Ing. J. O., autorizovaný správca pokladne v predajni Škrupinka na Ul. Hasičská v Trenčíne v písomnej správe zo dňa 20.3.2014 uviedol, že servis jedinej pokladne vykonal naposledy pred žalovaným skutkom dňa 5.11.2012. Korekcia času pokladne sa vykoná vždy pri jej zistení, o čom sa nespisuje žiaden servisný záznam. Zásah do času pokladne môže vykonať každý a je to nezistiteľné. Pokladnica automaticky nemení čas na zimný resp. letný.

Na hlavnom pojednávaní súd tiež oboznámil fotografie zachytávajúce maloletú poškodenú pri opoznávaní páchatel'a (č. I. 47) žalovaného skutku.

Z vykonaných a vyhodnotených dôkazov mal súd preukázané, že obžalovaný spáchal žalovaný skutok tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti tohto rozsudku, a to aj napriek tomu, že jeho spáchanie po celý čas trestného konania popieral. Na svoju obranu uvádzal, že v čase skutku sa nenachádzal na mieste činu, ale spoločne s manželkou bol na inom mieste Trenčín nakupovať vajíčka v predajni Škrupinka, ktorá sa nachádza na Ul. Hasičská 10, resp. v centre mesta v spoločnosti kamarátov - bezdomovcov. V prospech obžalovaného svedčili jeho manželka, svedkyňa Q. Q., a adoptívni rodičia, svedkovia Q. Q. a U. Q.. Z výpovedí svedkyň Q. a Q. Q. podstate vyplynulo, že v čase okolo 13,30 hod. obžalovaný spoločne s manželkou odišli do predajne Škrupinka nakúpiť vajíčka. Ešte pred odchodom z bytu, kde bývali spoločne s rodičmi obžalovaného, matka obžalovaného telefonovala s pani G.. Do telefonátu sa zapojil aj obžalovaný, ktorý sa krátko rozprával s pani G.. Podľa verzie obžalovaného a jeho manželky v telefonáte ešte pokračovala jeho matka, ktorá to ale poprela. Zhoda bola ale v okolnosti, že v čase odchodu do predajne Škrupinka bol už telefonát ukončený. Uvedené v podstate vyplynulo aj výpovede svedka U. Q., adoptívneho otca obžalovaného, ktorá je však zjavne vnútorne rozporuplná. Problém spočíva v tvrdení, že po odchode obžalovaného asi o 13,20 hod. tento už nevidel, pričom následne vypovedal o telefonáte v čase okolo 15,00 hod, do ktorého sa zapojil aj sám obžalovaný. Predmetná nezrovnalosť tak vyvoláva pochybnosti o hodnovernosti jeho výpovede, a to aj s poukazom na ostatné skutočnosti, ktorým sa súd bude venovať v ostatnej časti rozsudku, a ktoré do značnej miery spochybňujú svedectvá manželky a adoptívnej matky obžalovaného. Obe zhodne tvrdili, že v čase okolo 13,30 hod. obžalovaný odišiel s manželkou na nákup. Svedkyňa Q. Q., manželka obžalovaného, nevedela vysvetliť podľa čoho vie, že po vajíčka išli v spomenutom čase. Matka obžalovaného v tomto smere poukázala na pokladničný blok z predajne Škrupinka, z ktorého vyplýva čas nákupu o 13:43:19 hod. žalovaného dňa. Vykonaným dokazovaním bolo ale jednoznačne preukázané, že sa nejedná o pravdivý údaj. Výpoveďou svedkyne J., predavačky v predajni Škrupinka, bolo zistené, že čas na jedinej pokladni v predajni vykazoval posun o 19 minút dopredu, t.j. reálny čas nákupu mal byť 13:24:19 hod. S poukazom na skutočnosti, ktoré vyplynuli zo správy servisného technika pokladne, Ing. J. O., že naposledy pred žalovaným skutkom servisoval pokladňu, ktorá nevykonáva automaticky posun času na zimný alebo letný čas, dňa 5.11.2012, v spojení s tvrdením svedkyne J., že za celé 3 roky čo predáva v predajni nezasahovala do času pokladne, a z toho plynúci fakt, že na pokladni tak v čase skutku bol zimný čas, hoci v žalovaný deň platil ešte letný čas, je tak preukázané, že nákup podľa pokladničného bloku sa uskutočnil o jednu hodinu neskôr, o 14:24:19 hod. Uvedené zistenie je tak v rozpore nielen s obranou obžalovaného, ale aj so svedectvom jeho manželky a rodičov. Súd v tejto súvislosti zároveň konštatuje, že nezistil žiaden vážny dôvod, pre ktorý by nemal uveriť výpovedi svedkyne J. alebo písomnej správe Ing. J. O.. Na tom nič nemení ani obhajcom napadnutý rozpor vo výpovedi svedkyne J., ktorý sa vo svetle vyššie objasnených súvislostí súdu javí ako nepodstatný, o to viac, keď vo svojich výpovediach nikdy nevedela určiť čas kedy mal byť obžalovaný v jej predajni.

Na hlavnom pojednávaní boli produkované aj ďalšie dôkazy, ktoré vyvolávajú otázky nad obranou obžalovaného, vrátane tvrdení jeho rodinných príslušníkov. V prvom rade ide o správu spoločnosti Slovak Telekom, a.s. zo dňa 24.2.2014, podľa ktorej dňa 2.10.2013 o 13.50:40 hod. bol z telefónneho čísla XXXXXXXXXXXXX vedeného na osobu pán P. G. započatý telefonický hovor, ktorý trval 3187 sekúnd, t.j. 53 minút a 7 sekúnd. Vzhľadom na jeho začiatok a dĺžku musel byť hovor ukončený o 14:43:47 hod., čo nekorešponduje nielen s obranou obžalovaného, ale ani s tvrdením jeho manželky a matky. Pokiaľ ide o výpoveď svedkyne G., tá pôsobila na súd veľmi rozporuplne a neurčito. Svedkyňa sa strácala v časových súvislostiach, keď spočiatku za deň posledného telefonického rozhovoru s obžalovaným označila žalovaný deň, neskôr sa mal rozhovor uskutočniť pred asi 2-3 týždňami pred jej výpoveďou na súde, až nakoniec musela priznať, že nevie kedy sa predmetný rozhovor uskutočnil. Zotrvála ale na tvrdení, že išlo o posledný rozhovor s obžalovaným, počas ktorého rozprávala s matkou obžalovaného, potom s obžalovaným a na konci opäť s matkou obžalovaného. Posledne uvedené naznačuje, že by sa malo jednať o telefonát spomínaný vo svojich výpovediach obžalovaným a jeho príbuznými, ktorý sa ale uskutočnil v inom čase ako sa zmieňovali vo svojich výpovediach.

Ďalším dôkazom prirážajúcim obžalovanému je výpoveď príslušníka ZVJS, svedka U. F., ktorý pri výkone služby počas návštevy obžalovaného v ÚVV Ilava počul ako obžalovaný navádza manželku na výpoveď, že boli stále spolu až do 14,00 hod. a že boli nakupovať vajčička. Aj v prípade tohto svedka súd nemal najmenší dôvod pochybovať o pravdivosti jeho tvrdení, ktoré vyvracajú výpoveď obžalovaného a jeho manželky v tomto bode. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že ak by obžalovaný nemal spáchať žalovaný skutok, nemal by potom ani dôvod navádzať svoju manželku na spomínanú výpoveď. Súd sa takisto nestotožnil s vyjadreniami svedkov, manželky obžalovaného vrátane jeho matky, podľa ktorých obžalovaný chodil všade so svojou manželkou. V konaní boli oboznámené dve svedectvá, výpovede svedkyne Q. a svedka Z., ktorými mal súd jednoznačne preukázaný opak. Ani ohľadom týchto svedectiev súd nezistil okolnosti, ktoré by ich diskvalifikovali.

Preto súd s poukazom na vyššie vykonané dôkazy vyhodnotil obranu obžalovaného a podporné svedectvá jeho príbuzných ako účelové a neuveril ich opisu skutkových okolností a ich časovému priebehu počas žalovaného dňa tak ako vyplynuli z ich výpovedí.

V konaní jediných zabezpečeným priamym dôkazom usvedčujúcim obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku bola výpoveď maloletej poškodenej S. S.. Menovaná jednoznačne opoznala obžalovaného ako páchatela nielen v prípravnom konaní pri vykonávaní rekognícií, ale aj na hlavnom pojednávaní a súčasne v podstatných bodoch opísala páchatela v zhode s jeho výzorom a oblečením. Na základe výsledkov znaleckého skúmania z oblasti detskej psychológie mal súd za preukázanú tak všeobecnú ako špecifickú vierohodnosť maloletej poškodenej bez prítomnosti čo i len najmenších znakov skresľovania alebo prispôsobovania si prežitých udalostí, ktoré je schopná si náležite zapamätať a následne aj reprodukovať. Svedectvo poškodenej bolo podporené aj výpoveďou jej matky, ktorá zhodne s poškodenou dcérou vypovedala o podstatných okolnostiach prípadu, vrátane miestnych a časových súvislostí žalovaného skutku. O hodnovernosti jej výpovede svedčí aj znalecký posudok KEÚ PZ v Bratislave, ktorý potvrdil existenciu mužského biologického materiálu v širšej oblasti rozkroku nohavíc maloletej poškodenej.

Do skupiny nepriamych usvedčujúcich dôkazov, ktoré majú výpovednú hodnotu čo do hodnotenia osoby obžalovaného a jeho sklonov k páchaniu druhovo zhodnej trestnej činnosti možno zaradiť aj právoplatný rozsudok Okresného súdu Trenčín zo dňa 16.02.1996 sp. zn. 3T 2/1996, ktorým bol obžalovaný okrem iného právoplatne uznaný za vinného aj z trestného činu pokusu pohlavného zneužívania podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona: § 242 ods. 1 Trestného zákona, ktorého skutkové okolnosti nápadne pripomínajú okolnosti žalovaného skutku. V odôvodnení rozsudku konštatovaný rozbor poruchy osobnosti je pritom v zhode so znaleckým posudkom z odboru psychiatrie vypracovaným na osobu obžalovaného pre potreby aktuálneho trestného konania, s ktorého závermi sa súd preto stotožnil a v tomto smere vznesené námietky obhajoby tak považoval za nedôvodné.

Všetky vyššie vymenované dôkazy sa navzájom podporujú a dopĺňajú a vo svojom súhrne svedčia o pravdivosti výpovede maloletej poškodenej. Aj zo správ SAD, a.s. Trenčín v spojení s výpoveďou svedkyne J. a svedka E. ako šoféra autobusov premávajúcich zo širšieho centra mesta na sídlo Juh a späť vyplynulo, že objektívne existovali podmienky umožňujúce obžalovanému dostaviť na miesto činu v čase, ktorý vyplýva z výpovede maloletej poškodenej a jej matky, a hlavne včas sa z neho vzdialiť v

súlade s časovými pomermi, ktoré takisto vyplynuli z ich výpovedí. Na uvedenom závere nič nemení ani obrana obžalovaného podporovaná výpoveďami jeho manželky a matky, že nepoužívajú prostriedky mestskej hromadnej dopravy, nakoľko súd zaujal negatívny postoj k ich výpoveďami. V neposlednom rade údaj, ktorý poskytol výpis spoločnosti Slovak Telekom, a.s., o lokalizácii mobilu obžalovaného v žalovaný deň o 14:17:13 hod. v centre Trenčína dopĺňa mozaiku udalostí toho dňa, z čoho možno v spojení so správami SAD, a.s. Trenčín a výpoveďou svedka E. bezpochyby ustáliť, že obžalovaný využil niektorú z autobusových liniek č. 1 (čas odchodu o 14,00 hod), č. 3 (čas odchodu o 14,10 hod.) alebo č. 22 (čas odchodu o 14,05 hod.) na útek zo sídliska Juh, a to bez toho, aby si ho mohli vodiči autobusov všimnúť alebo zapamätať.

V záujme zachovania a naplnenia práva obžalovaného na obhajobu a náležité zistenie skutkového stavu súd vyhovel návrhu obhajoby a predvolal a osobne vypočul bezdomovcov, svedkov Q., Múdra a V.. Zatiaľ čo z výpovede prvého svedka súd nezistil žiadne relevantné skutočnosti, nakoľko si na žalovaný deň nepamätá, o hodnovernosti druhej svedkyne má súd pochybnosti pre jej sklony k nadmernému požívaniu alkoholu, z čoho vyplývajú problémy vypovedať v reálnych alebo im blízkych časových súvislostiach a tiež s ohľadom na jej nedostatočnú schopnosť si riadne zapamätať prežité udalosti. Zásadnejší význam na objasnenie skutkového stavu mala podľa súdu až výpoveď svedka V., hoci aj pri nej treba brať do úvahy nepresnosti čo do časových súvislostí vyplývajúcich z dôvodov uvedených skôr. Podľa tohto svedka sa mal obžalovaný v čase okolo 14,00 hod, v čom si nebol ale istý, od nich vzdialiť. Z vyššie zmienených dôvodov nemožno následne brať za smerodajný ani jeho údaj o dĺžke neprítomnosti obžalovaného. Čo je ale dôležité pre potreby tohto trestného konania je fakt, že obžalovaný sa mal v rozhodnom čase vzdialiť od svedkov na presne neurčený čas. Podľa súdu preto ani tento dôkaz jednoznačne nevylučuje obžalovaného ako páchatela žalovaného skutku.

Ako už bolo vyššie uvedené, súd sa nestotožnil s opisom sledu, postupnosti skutkových udalostí ako ich uvádzal či už samotný obžalovaný alebo jeho manželka, resp. rodičia obžalovaného. S poukazom na výpoveď svedkyne G. a výpis hovorov poskytnutý spoločnosťou Slovak Telekom, a.s., z ktorých vyplynulo, že sa mal stať telefonát spomínaný v obrane obžalovaného a jeho rodinných príslušníkov, pri zohľadnení zhodných tvrdení o krátkom zapojení sa obžalovaného do telefonátu tesne pred jeho ukončením, môže súd dospieť pri zohľadnení ostatných vykonaných dôkazov k zisteniu, že obžalovaný mal po úteku z miesta činu a pri použití autobusovej dopravy dostatok času dostať sa včas domov, aby sa mohol zapojiť do telefonického rozhovoru jeho matky so svedkyňou G..

Na základe vykonaných a vyhodnotených dôkazov súd mal za to, že nákup v predajni Škrupinka sa uskutočnil v čase o 14:24:19 hod. Nakoľko súd vyhodnotil výpovede obžalovaného a jeho manželky, vrátane jeho rodičov, ako nehodnoverné, učinené za účelom zbaviť obžalovaného podozrenia zo spáchania žalovaného skutku, čomu nasvedčuje okrem iného aj zistené navádzanie manželky obžalovaného na krivú výpoveď zo strany obžalovaného, ktorý zhodou okolností bol práve v žalovaný deň po prvý krát nakupovať v predajni Škrupinka, súd mal vážny dôvod neveriť vyjadreniam, že vajíčka kupoval obžalovaný. Zaisťovaný pokladničný doklad svedčiaci o ich kúpe je len dôkazom o tom, že nákup sa uskutočnil, ale nehovorí nič o tom kto ich bol v skutočnosti kúpiť. Nákup vajíčok obžalovaným spochybňujú aj výpovede svedka U. Q. a svedka X. V., v ktorých sa zhodne zmieňujú o hotovosti 10 €, ktoré mal u seba obžalovaný. Ak by obžalovaný za ne nakúpil vajíčka, nie je predsa možné, aby celých 10 € obžalovaný priniesol po návrate za bezdomovcami.

Preto na základe vykonaných dôkazov súd dospel k presvedčivému záveru, že zistené časové a ostatné súvislosti preukazujú nielen reálnosť možnosti spáchania žalovaného skutku obžalovaným, ale priamo dokazujú, že sa ho dopustil obžalovaný.

Čo sa týka ďalšej námietky obhajoby, že nebol preukázaný úmysel obžalovaného poškodiť osobu mladšiu ako 15 rokov, súd k tomu uvádza nasledovné. V prvom rade je potrebné si uvedomiť, že obžalovaný má s podobným konaním skúsenosti už z minulosti, za čo bol už súdne trestaný. Tiež je nado všetku pochybnosť preukázané, že obžalovaný trpí poruchou osobnosti, ktorá sa v súlade so závermi znaleckého skúmania prejavuje vo vyhľadávaní mladších objektov pri uspokojovaní svojich sexuálnych potrieb. To je aj dôvodom jeho dlhoročného ochranného liečenia, ktoré je preukázateľné zo správy Psychiatrickej nemocnice Veľké Zálužie zo dňa 30.12.2013. A práve tieto jeho skúsenosti a vedomosti, ktoré súvisia s jeho trestným stíhaním a liečením z minulosti, naznačujú úmyselnú formu jeho konania. O sklonoch obžalovaného vyhľadávať detí mladšie ako 15 rokov svedčí aj výpoveď svedkyne G. Q., že

videla obžalovaného v kultúrnom stredisku Hviezda medzi deťmi vo veku 5 až 9 rokov. V neposlednom rade súd na hlavnom pojednávaní oboznámil fotografie z rekognície páchatela žalovaného skutku, na ktorých je zachytený mladistvý vzhľad maloletej poškodenej, o čom sa mohol presvedčiť súd aj priamo počas jej výsluchu. A práve vzhľad poškodenej v spojení s jej telesnými proporciami museli podľa súdu u obžalovaného vyvolať presvedčenie, že sa jedná, resp. sa môže jednať o osobu mladšiu ako 15 rokov.

Tým, že obžalovaný majúc na vedomí riziko možného zásahu do osobnej integrity osoby mladšej ako 15 rokov, vykonal konanie, ktoré malo smerovať k dosiahnutiu ním sledovaného cieľa (sexuálne uspokojenie), dáva jeho správaniu povahu úmyselného, a nie nedbanlivostného konania. Obžalovaný tým prejavil aktívny vzťah k vzniku možného následku, ktorý je chránený Trestným zákonom, čím je založený jeho úmyselný vnútorný vzťah tak k jeho konaniu, ako aj k očakávanému možnému následku. Z týchto dôvodov preto súd vyhodnotil, že konanie obžalovaného bolo vnútorne vedené minimálne nepriamym úmyslom, ktorý v sebe zahŕňa možnosť poškodenia osoby mladšej ako 15 rokov v podobe uzrokovania, že sa tak stane, resp. môže stať, čo je znakom už spomínaného nepriameho úmyslu.

Ako už bolo naznačené, vzhľadom na osobnostnú poruchu obžalovaného a vek poškodenej, ktorý možno odhadnúť s poukazom na jej vzhľad a telesné proporcie, vrátane ostatných preukázaných okolností prípadu, sa možno rozumne domnievať, že motívom útoku obžalovaného bolo dosiahnuť jeho sexuálne uspokojenie, resp. uspokojiť svoj sexuálny apetit.

Konaním obžalovaného bol porušený záujem chránený trestným zákonom, a to ochrana mravného a fyzického vývinu detí mladších ako 15 rokov pred akýmkoľvek útokom proti ich pohlavným nedotknuteľnosti.

Na základe takto vykonaného dokazovania preto súd dospel k záveru, že obžaloba je dôvodná, aj keď z iných dôvodov, nakoľko sa súd nestotožnil s právnou kvalifikáciou žalovaného skutku. Bolo preukázané, že obžalovaný potom, čo chytil maloletú poškodenú za nohu, sa jej dotkol aj v oblasti rozkroku. Išlo však len o ľahký dotyk cez nohavice. Súčasne možno rozumne predpokladať, že obžalovaného od ďalšieho konania odradilo aktívne konanie, obrana maloletej poškodenej, ktorá skríkla a odstrčila od seba obžalovaného, ktorý sa naľakal a ušiel, čím ho odradila od pokračovania vo svojom konaní, resp. mu zabránila v dokonaní jeho úmyslu. Vzhľadom na absenciu akýchkoľvek prejavov vzrušenia u obžalovaného a letný spôsob, ktorým sa dotýkal poškodenej maloletej cez odev, nemožno pre nízky stupeň intenzity konania obžalovaného hovoriť o spáchaní trestného činu. Nemožno ale opomenúť, že obžalovaný, ktorý preukázateľne trpí vyššie popísanou poruchovou osobnosťou, tak konal za účelom vlastného sexuálneho uspokojenia. Z toho dôvodu preto súd vyhodnotil popísané správanie len ako konanie, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu protiprávneho činu, ktorý má znaky uvedené v Trestnom zákone, t.j. ako pokus protiprávneho činu.

S poukazom na objasnené okolnosti prípadu a zistené pomery obžalovaného, vrátane jeho osobnosti, keď konanie obžalovaného preukázateľne trpiaceho osobnostnou poruchou smerovalo voči pohlavným orgánom poškodenej, o ktorej mohol rozumne predpokladať, že má menej ako 15 rokov, je tak evidentné, že jeho konanie vedené snahou ukojiť svoje sexuálne pudy bezprostredne smerovalo k sexuálnemu zneužitiu maloletej poškodenej iným spôsobom, t. j. dotýkaním sa intímnych partii maloletej poškodenej. Konanie obžalovaného tak naplnilo všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona v štádiu jeho pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona.

Právne posúdenie žalovaného skutku v zmysle obžaloby podľa súdu neobstojí. Zo strany obžalovaného bolo síce použité násilie ako prostriedok na ovplyvnenie vôle maloletej poškodenej, ktoré však samotná maloletá poškodená vyhodnotila len ako jemné postrčenie smerujúce k tomu, aby ju obžalovaný dostal do priestoru výťahu, pretože ako vyplynulo z opisu následného deja, ďalšieho násillia v súvislosti s obťažovaním sa obžalovaný už neodpustil a v ňom nepokračoval. Dosvedčuje to aj fakt, že obžalovaný sa naľakal aktívnej obrany maloletej poškodenej a radšej z miesta činu ušiel. Preto s prihliadnutím na nepatrnú intenzitu násillia zo strany obžalovaného, ktoré trvalo len krátky moment, nemožno za daných okolností hovoriť, že by obžalovaný postrčením sledoval vynútenie určitého konania od maloletej poškodenej, a teda, že by ju nútil niečo strpieť. Uvedené vylučuje hodnotiť konanie obžalovaného ako trestný čin vydierania podľa § 189 Tr. zákona, resp. ako trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 Tr. zákona.

Z týchto dôvodov preto súd uznal obžalovaného vinným zo spáchania žalovaného skutku, ktorý kvalifikoval ako zločin sexuálne zneužívanie v štádiu pokusu podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona k § 14 odsek 1 Trestného zákona, nakoľko boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty uvedeného trestného činu.

Obžalovaný bol v minulosti 8x súdne trestaný, za majetkovú a násilnú trestnú činnosť, z toho bol 7x vo výkone trestu odňatia slobody. Naposledy bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 28.2.2012 sp. zn. 3T 27/2012 pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. e) Tr. zákona, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a ktorý si vykonal dňa 16.11.2012. Obžalovaný bol doteraz 4x priestupkovo riešený. Z miesta bydliska nie je bližšie hodnotený.

Pri rozhodovaní o treste súd prihliadol najmä na spôsob spáchania trestného činu, úmyselné zavinenie, následky jeho spáchania, na účel trestu, na pomery páchatela, ako aj na možnosti jeho nápravy. Berúc do úvahy všetky tieto rozhodné skutočnosti dôležité pre určenie druhu a výmery trestu s prihliadnutím na existenciu len prítiažujúcej okolnosti, a to, že obžalovaný už bol v minulosti za trestný čin odsúdený, že spáchal násilnú trestnú činnosť do jedného roka od vykonania nepodmienečného trestu odňatia slobody a ktorý si nezobral ponaučenia z opakovaných predchádzajúcich nepodmienečných odsúdení, súd dospel k záveru, že pre naplnenie účelu trestu je nevyhnutné uložiť obžalovanému ako recidivistovi nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 4 mesiace ako potrebný na nápravu obžalovaného a ochranu spoločnosti. Pri prevahe prítiažujúcich okolností súd v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zákona ukladal trest v rámci upravenej trestnej sadzby, kde dolná hranica sa zvyšovala o 1/3-inu rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou zákonnej trestnej sadzby podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona (10 rokov mínus 3 roky sa rovná 7 rokov, čo je 84 mesiacov, z čoho je 1/3-ina 28 mesiacov, teda 2 roky a 4 mesiace, o čo sa zvyšuje dolná hranica vo výške 3 roky, ktorá po úprave predstavuje 5 rokov a 4 mesiace).

Na výkon trestu bol obžalovaný zaradený do stredného stupňa stráženia, keďže v posledných 10 rokoch pred spáchaním uvedeného trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

O náhrade škody súd nerozhodoval, lebo poškodená zastúpená svojou zákonnou zástupkyňou (matkou) si nárok na náhradu škody neuplatnila.

V súlade s odporúčaním súdnych znalcov a za splnenia zákonných podmienok súd uložil obžalovanému ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou. O sexuologickom ochrannom liečení, presnejšie o zmene ambulantnej formy na ústavnú formu, súd nerozhodoval, nakoľko predmetné liečenie bolo uložené v inom konaní, v ktorom sa aktuálne vykonáva jeho ambulantná forma, a preto bolo neúčelne opätovne o ňom rozhodovať v prejednávacom prípade.

začal konanie, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého sa dopustil v úmysle osobu mladšiu ako 15 rokov iným spôsobom sexuálne zneužiť, avšak k dokonaniu činu nedošlo,

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresnom súde Trenčín do 15 dní odo dňa jeho oznámenia.

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.